

Sygn. I C 77/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. O.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. P. na rzecz powoda J. O. kwotę 160.300 zł (słownie: sto sześćdziesiąt tysięcy trzysta złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, przy czym:

a) od kwoty 150.000 zł od dnia 21 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 10.300 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej K. P. na rzecz powoda J. O. kwotę 7.617 zł (słownie: siedem tysięcy sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nie obciąża pozwanej pozostałymi kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 77/16

UZASADNIENIE

Powód, J. O. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Słupsku w dniu 26 lutego 2016 roku, wniósł o zasądzenie od pozwanej K. P., kwoty 160.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 150.000 zł od dnia 21 grudnia 2014 roku, a od kwoty 10.300 zł od daty wniesienia powództwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż dochodzonej kwoty żąda na podstawie art. 415 k.c. tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez pozwaną czynem niedozwolonym polegającym na bezpodstawnym pobraniu ze

wspólnego rachunku bankowego i bez zgody powoda, środków pieniężnych stanowiących jego wyłączną własność, a pochodzących z tytułu sprzedaży jego lokalu mieszkalnego, ich wykorzystaniu i odmowie zwrotu.

W przypadku braku podstaw do zasądzenia odszkodowania, powód wniósł o zasądzenie powyższej kwoty na podstawie art. 405 k.c. z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia poprzez uzyskanie przez pozwaną korzyści majątkowej bez podstawy prawnej kosztem powoda, przez pobranie ze wspólnego rachunku bankowego i odmowę zwrotu środków pieniężnych w wysokości 160.300 zł z tytułu jak wyżej.

Pozwana, K. P., wnosząc o oddalenie powództwa w uzasadnieniu swojego stanowiska w pierwszej kolejności niezależnie od merytorycznego wyrażonego w jego dalszej części, zgłosiła zarzut przedawnienia. Nadto podniosła, że roszczenie powoda nie może być rozpoznane na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Wskazała, że jakiegokolwiek rozliczenia stron winny być oparte o ogólne zasady kodeksu cywilnego, jakie przyjmuje się do rozliczeń współwłasności bądź wspólnoty na zasadzie spółki cywilnej. Strony prowadziły bowiem wspólne gospodarstwo domowe i istniała podstawa prawna i faktyczna do dysponowania przez pozwaną środkami znajdującymi się na wspólnym rachunku bankowym. Podnosiła też, iż została przez powoda upoważniona notarialnie do podejmowania czynności zarządu jego majątkiem. Sporna kwota stanowiła w ocenie powódki majątek wspólny stron i winna zostać rozliczona z nakładami poczynionymi przez pozwaną z jej majątku odrębnego na majątek odrębny powoda.

Sąd ustalił co następuje:

Strony poznały się na przełomie 2001/2002 roku. J. O. zamieszkiwał wówczas w lokalu mieszkalnym stanowiącym własność jego zmarłej żony położonym w S. przy ul. (...). Oprócz tego lokalu, powód był wyłącznym właścicielem jeszcze jednego mieszkania położonego na tej samej ulicy, pod numerem (...), które wynajmował studentom.

Pozwana K. P. posiadała wówczas mieszkanie położone w S., przy ul. (...).

W trakcie znajomości stron, powód sprzedał mieszkanie położone przy ul. (...). Pieniądze, które uzyskał ze sprzedaży, przeznaczył na spłatę zadłużeń z tytułu zobowiązań kredytowych ciężących na jego zmarłej żonie. Nadwyżkę wpłacił na swoje konto.

dowód: częściowo zeznania powoda J. O. k.218-219 v. i k.151-152v., częściowo zeznania pozwanej K. P. k.219 i-219v. i k. 152v.-154.

Na początku 2003 roku strony zamieszkały wspólnie w mieszkaniu K. P.. Oprócz nich mieszkała tam także F. K., nad którą pozwana sprawowała opiekę i po śmierci której w 2003 r. pozwana nabyła przez dziedziczenie lokal mieszkalny swojej podopiecznej położony w S. przy ul. (...). Strony utrzymywały się ze świadczenia rentowego powoda, renty pozwanej, pieniędzy uzyskiwanych z tytułu najmu mieszkania powoda położonego przy ul. (...), wynagrodzenia z prac dorywczych powoda oraz z emerytury F. K. do czasu jej śmierci.

dowód: wypis aktu notarialnego rep. A nr (...) k. 79-84 zeznania powoda J. O. k.218-219 v. i k.151-152v., częściowo zeznania pozwanej K. P. k.219 i-219v. i k. 152v.-154.

J. O. posiadał od 1999 roku w (...) Bank (...) SA oddział w S. rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy (...) nr (...). Na mocy aneksu z dnia 18 marca 2003 roku, zawartego na wniosek J. O. rachunek ten został przekształcony z rachunku indywidualnego na rachunek wspólny z K. P.. Takiego uprawnienia nie uzyskał jednak powód w stosunku do rachunku bankowego pozwanej.

dowód: wniosek z dnia 17 marca 2003 r. k. 12, aneks do umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (...) nr 1 k. 13, zaświadczenie k. 24, zeznania powoda J. O. k.218-219 v. i k.151-152v., zeznania pozwanej K. P. k.219 i-219v. i k. 152v.-154.

W 2005 r. powód wyjechał do pracy do Anglii. Przed wyjazdem w dniu 15 czerwca 2005 roku udzielił pozwanej notarialnego pełnomocnictwa do zarządzania i administrowania jego majątkiem, podejmowania czynności prawnych z tym związanych oraz odbierania korespondencji z różnych instytucji.

dowód: pełnomocnictwo k. 137-137v.

W Anglii powód przebywał i jednocześnie pracował z przerwami na przyjazdy do Polski do końca grudnia 2008 roku. Pomimo rozłąki strony pozostawały w konkubinacie, a ich wzajemne relacje były dobre. Pozwana przez krótki okres przebywała w Anglii wspólnie z powodem. W okresach przebywania pozwanej w Polsce, powód przesyłał na wspólne konto stron pieniądze dla bieżących potrzeb pozwanej, na konto wpływała też jego renta. Pieniężmi tymi zarządzała pozwana. Odbierała ona również należności za wynajem lokalu przy ul. (...), częściowo przeznaczając na opłaty do Spółdzielni. Powód darzył pozwaną zaufaniem, nie kontrolował sposobu wydatkowania przez nią pieniędzy. W okresie pobytu w Polsce strony wspólnie mieszkały w mieszkaniu pozwanej.

dowód: zeznania powoda J. O. k.218-219 v. i k.151-152v., częściowo zeznania pozwanej K. P. k.219 i-219v. i k. 152v.-154, zaświadczenie k.201-203

Powód i pozwana snuli wspólne plany na przyszłość, w tym zakup domu w Anglii albo budowę domu na działce należącej do pozwanej, co sfinansowane miało być z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży mieszkania powoda położonego przy ul. (...) w S..

dowód: zeznania powoda J. O. k.218-219 v. i k.151-152v., częściowo zeznania pozwanej K. P. k.219 i-219v. i k. 152v.-154, zeznania świadków: J. Ł. k. 217-217v., J. M. k. 218

W dniu 4 stycznia 2008 r. J. O. udzielił pozwanej pełnomocnictwa do zbycia w drodze umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), za cenę, na rzecz osób i na pozostałych warunkach według uznania pełnomocniczki.

dowód: wypis z aktu notarialnego rep. A nr (...)

Ostatecznie jednak osobiście w dniu 6 kwietnia 2010 roku uczestniczył w czynności notarialnej w ramach której, zbył przysługujące mu spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) za cenę 175.000,00 zł. Na poczet ceny sprzedaży została zapłacona powodowi kwota 40.000 zł. Pozostała cena w wysokości 135.000 zł miała zostać zapłacona z kredytu udzielonego nabywcom przez Bank (...) S.A. z siedzibą we W. na wspólny rachunek bankowy powoda i pozwanej o numerze (...).

dowód: wypis z aktu notarialnego Rep. A nr (...) k. 14-20.

Tego samego dnia z otrzymanej od nabywców kwoty 40.000 zł, powód wpłacił na wspólne konto stron 30.000 zł, nadwyżkę pozostawiając dla potrzeb organizacji wyjazdu za granicę i pierwszych dni pobytu tam. W dniu 15 kwietnia 2010 roku na rachunek bankowy wpłynęła od Centrum (...) SA kwota 135.000 zł.

dowód: zestawienie operacji za okres 1 kwietnia 2010 - 31 maja 2010 k. 21

W dniu 8 kwietnia 2010 r. powód ponownie w celach zarobkowych wyjechał do Anglii.

dowód: pismo Firmy (...) z dnia 18 lutego 2015 r. k.22, zeznania powoda k. zeznania powoda k.218-219 v. i k.151-152v.

W dniu 19 kwietnia K. P. wypłaciła ze wspólnego konta stron kwotę 10.300 zł oraz przelała na swój rachunek indywidualny kwotę 150.000 zł. Z uzyskanej ze sprzedaży lokalu kwoty, która w dacie wyjazdu powoda za granicę znajdowała się na wspólnym rachunku, pozostało 4.700 zł. Dokonując tych czynności pozwana miała świadomość, iż te środki pieniężne pochodzą ze sprzedaży mieszkania powoda i są jego własnością.

bezsporne, nadto dowód: zestawienie operacji za okres 1 kwietnia 2010 - 31 maja 2010 k. 21, zeznania powódki k. zeznania powoda J. O. k.218-219 v. i k.151-152v., zeznania pozwanej K. P. k.219 i-219v. i k. 152v.-154.

K. P. w rozmowie z powodem poinformowała go, że pieniądze ze sprzedaży mieszkania wpłynęły na ich wspólne konto. Nie powiadomiła go jednak o tym że część tych środków została przez nią podjęta, a część przelana na jej własne konto.

dowód: zeznania powoda k.218-219 v. i k.151-152v.

W dniu 12 maja 2010 roku pozwana zameldowała powoda na pobyt stały, a w dniu 14 grudnia 2010 roku wymeldowała powoda z mieszkania przy ulicy (...).

dowód: zaświadczenie z dnia 7 października 2015 roku k. 23.

W trakcie przypadkowego spotkania pozwanej z B. J., K. P. w rozmowie o J. O., przyznała, że pomimo posiadanych wobec swojego konkubenta zastrzeżeń, związek z nim jest dla niej korzystny albowiem nie utrzymuje go na co dzień, a jednocześnie dysponuje jego rentą, i otrzymuje też od niego pieniądze zarobione za granicą co pozwala jej dobrze żyć. Pozwana poinformowała też B. J., że powód sprzedał swoje mieszkanie, a środki jakie z tego tytułu wpłynęły na rachunek bankowy, przelała jako zabezpieczenie na swoje konto. Dodała przy tym, że powód nie jest u niej zameldowany, a w razie sądowej próby odzyskania przez niego pieniędzy przepisze mieszkania na córkę. B. J. treść tej rozmowy powtórzyła L. M. (1) będącej dalszą rodziną powoda, ta zaś w rozmowie z powodem przekazała mu informację o przelaniu przez pozwaną pieniędzy z konta powoda na jej własny rachunek.

dowód: zeznania świadków: B. J. k. 215v.-216, L. M. (2) k. 216-217, zeznania powoda k.218-219 v. i k.151-152v.

Pozwana w rozmowie z powodem zaprzeczyła by zabrała ze wspólnego konta stron pieniądze pochodzące ze sprzedaży mieszkania powoda.

dowód: zeznania powoda k. 218-219 v. i k.151-152v.

W lutym 2012 r. powód powrócił do Polski. Uzyskane przez niego w banku informacje potwierdziły, iż pozwana rzeczywiście pobrała ze wspólnego konta i przelała na swoje konto, wkrótce po jego wyjeździe do Anglii łącznie kwotę 160.300 zł. K. P. zapewniła wówczas powoda, że pieniądze wpłaciła na lokatę. Powód nie zażądał wówczas zwrotu tej kwoty, godząc się na utrzymanie lokaty do końca i pobrania przez pozwaną stosownych odsetek od kapitału.

dowód: zeznania powoda k. 218-219 v. i k.151-152v.

Strony nie zamieszkały już razem i nie kontynuowały wspólnego pożycia.

bezsporne

Pismem z dnia 1 grudnia 2014 rok J. O. po raz pierwszy wezwał K. P. do zwrotu kwoty 150.000 zł do dnia 20 grudnia 2014 roku. Pozwana nie ustosunkowała się do tego żądania.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 1 grudnia 2014 roku k. 44.

Na dzień dzisiejszy pozwana nie posiada już pieniędzy przelanych od powoda na swoje konto. Całą kwotę wydatkowała na swoje potrzeby.

dowód: zeznania pozwanej k.219-219v. i k. 152v.-154.

W latach 2003-2015 przeciwko powodowi toczyło się jedno postępowanie egzekucyjne, które na wniosek wierzyciela zostało umorzone postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2004 roku. Powód nie posiadał też zadłużenia w (...).

dowód: informacje nadesłane przez komorników sądowych k. 176-182, informacja (...) k. 195.

J. O. nie był hospitalizowany w 2012 roku w Oddziale Psychiatrii. Nigdy nie był też pacjentem Poradni A. w S..

dowód: zaświadczenia k.204.

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa jako podstawę swojego roszczenia o zasądzenie od pozwanej kwoty 160.300 zł z należnościami ubocznymi, wskazywała art. 415 k.c. (odpowiedzialność deliktową) lub art. 405 k.c. (bezpodstawne wzbogacenie). Stosownie do treści art. 414 k.c. w razie zbiegu roszczeń z tytułu czynu niedozwolonego z roszczeniem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, uprawnionemu przysługuje wybór roszczenia również w przypadku, gdy ta sama osoba jest odpowiedzialna za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym i jest wzbogacona w rozumieniu art. 405 k.c. Jednocześnie zauważyć, należy, iż do strony należy wskazanie podstawy faktycznej roszczenia, natomiast do Sądu jej prawidłowa kwalifikacja prawna, przy czym, w razie zbiegu podstaw Sąd powinien wybrać podstawę najtrafniej oddającą podstawę faktyczną żądania pozwu i umożliwiającą najpełniejszą realizację żądania powoda.

Mając na uwadze, iż pozwana pobrała ze wspólnego rachunku stron kwotę, która stanowiła równowartość ceny uzyskanej przez powoda z tytułu sprzedaży mieszkania będącego wyłączną jego własnością, że dodatkowo posiadała umocowanie do podejmowania gotówki z konta bankowego stron, że J. O. w toku postępowania nie tyle eksponował kwestię „zaboru” tych pieniędzy, co nieuzasadnione ich rozdysponowanie przez pozwaną, zgłoszone przez niego żądanie zapłaty należało rozpatrzyć w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Zgodnie z art. 405 k.c. ten, kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Z powyższego przepisu wynikają cztery ogólne przesłanki powstania roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia: 1) wzbogacenie jednego podmiotu, 2) zubożenie drugiego podmiotu, 3) związek przyczynowy pomiędzy wzbogaceniem a zubożeniem, 4) brak podstawy prawnej dla wzbogacenia. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 listopada 1998 roku ((...), niepubl.) wywiódł, że odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia obciąża wzbogaconego niezależnie od tego, w wyniku jakiego zdarzenia uzyskał korzyść majątkową. Może ona powstać zarówno w wyniku działania wzbogaconego, jak i nawet wbrew jego woli, z jego dobrą lub złą wiarą.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy, iż jakkolwiek zarzut ten nie został w żaden sposób uzasadniony, to w ocenie Sądu nie zasługuje on na uwzględnienie. W orzecnictwie nie budzi wątpliwości, iż roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia przedawniają się z upływem lat dziesięciu, zgodnie zaś z art. 120 § 1 k.c. termin spełnienia tego świadczenia, mającego charakter bezterminowy, biegnie niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania (wyrok SN z dnia 17 grudnia 1976 r., (...)). Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że roszczenie powoda stało się wymagalne w grudniu 2014 roku, albowiem wówczas pozwana wezwana została po raz pierwszy do zwrotu pobranej należności, to niewątpliwie roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Tym samym zarzut przedawnienia roszczenia J. O. jest niezasadny.

Przechodząc, zatem do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, należy zwrócić uwagę, że linia obrony pozwanej od momentu wdania się w spór odbiegała od tego, co zgodnie z żądaniem pozwu i jego uzasadnieniem, było przedmiotem niniejszego postępowania. K. P. koncentrowała się bowiem na kwestii rozliczenia konkubinatu. Starła się wykazywać, iż pieniądze te nie należą się powodowi, albowiem stanowią one równowartość tego, co przeznaczyła ze swoich pieniędzy na wcześniejsze życie z powodem, w tym spłatę jego długów. Tymczasem rzeczą Sądu w niniejszej sprawie nie było rozliczenie konkubinatu (ta sfera pozostawała poza zainteresowaniem Sądu), lecz ustalenie okoliczności faktycznych związanych z pobraniem przez pozwaną ze wspólnego konta stron kwoty 160.300 zł i dokonanie ustaleń, czy zatrzymanie, wykorzystanie tej kwoty przez pozwaną nie miało – jak wywodził powód - uzasadnienia.

Niezależnie od powyższego o czym będzie mowa poniżej, pozwana nie tylko nie udowodniła, ale nawet nie uprawdopodobniła, że kiedykolwiek dysponowała jakąś kwotą oszczędności, a nawet gdyby to że cokolwiek

wydatkowała na osobiste potrzeby powoda, zważywszy na jego wielorakie źródła dochodu i znaczny majątek który w chwili nawiązania przez strony bliskiej znajomości stanowiły dwa mieszkania.

Zakreślając granice sporu, podkreślić należy, że na gruncie niniejszej sprawy, bezprawne nie było samo pobranie i przelanie na indywidualne konto powódki łącznie 160.300 zł, albowiem do takiego działania pozwana miała upoważnienie powoda. Bezprawne miało być zatrzymanie tej kwoty przez pozwaną dla siebie. Oznacza to, iż zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. na powodzie J. O. spoczywał ciężar udowodnienia jedynie uzyskania przez pozwaną jego kosztem korzyści majątkowej, na K. P. zaś, iż istniała podstawa prawna do dysponowania tą kwotą.

Jeżeli chodzi o uzyskanie przez pozwaną kosztem powoda korzyści majątkowej to fakt ten jest w niniejszej sprawie bezsporny. K. P. przyznała bowiem, iż pobrała ze wspólnego rachunku stron środki pieniężne, które pochodziły ze sprzedaży mieszkania, stanowiącego majątek powoda, o czym pozwana miała wiedzę, i że wykorzystała je w całości tylko na zaspokojenie jej własnych potrzeb (leczenie, remont jej mieszkania, kosmetyki i życie codzienne).

W ocenie Sądu, pozwana nie wykazała istnienia podstawy prawnej do dysponowania przez nią pobraną kwotą 160.300 zł. W szczególności nie zasługuje na aprobatę stanowisko K. P., iż kwotę jaka wpłynęła na wspólne konto stron z tytułu sprzedaży mieszkania powoda należy traktować, w kontekście związku konkubentkiego stron, jako ich majątek wspólny. Jak to już wskazywano i co nie było kwestionowane przez stronę, sporna kwota została uzyskana w wyniku sprzedaży mieszkania powoda, stanowiącego jego majątek osobisty. Pozwana nie miała żadnego tytułu prawnego do lokalu położonego przy ulicy (...) w S.. Konsekwentnie więc środki finansowe uzyskane z tej sprzedaży także należały do powoda. Nie można natomiast jak wywodziła pozwana wpłynięcia tych środków na wspólne konto stron, utożsamiać z powstaniem majątku wspólnego konkubentów, czy też z wolą powoda do wprowadzenia ich do tzw. „wspólnego portfela” konkubentów.

Nawet gdyby jednak przyjąć, że taki był tok rozumowania pozwanej, że co na wspólnym koncie to i także jej, niezależnie od tytułu wpływu, i może wszystkimi środkami finansowymi dysponować w dowolny sposób wydatkując je na własne potrzeby (odzież, kosmetyki, leki, wizyty u lekarza) to zupełnie niezrozumiałe w tym kontekście było jej zachowanie, a polegające na ulokowaniu środków pieniężnych w kwocie 160.300 zł na jej własnym rachunku bankowym do którego powód nie miał dostępu, zważywszy, że pozwana miała nieograniczony dostęp do wspólnego konta na którym znajdowały się środki ze sprzedaży mieszkania i mogła z nich korzystać.

Nie potrafiła też tego racjonalnie wyjaśnić sama K. P.. Jej twierdzenia w tym przedmiocie ulegały modyfikacji w toku przesłuchania. Pozwana wskazywała na różne przyczyny przelania pieniędzy powoda ze wspólnego rachunku na jej rachunek indywidualny. Początkowo mówiła jedynie o chęci zabezpieczenia tych pieniędzy przed powodem, który nadużywał alkoholu (k. 153v., 01:41:50), czemu powód zaprzeczał i co nie zostało przez pozwaną udowodnione. Dopytana szczegółowo dlaczego zatem nie zwróciła ich po rozstaniu, wskazywała, że część pieniędzy zatrzymała jako równowartość oszczędności, które jej zostały skradzione, o co posądzała powoda (k. 153v., 01:41:50), część natomiast skompensowała z równowartością wydatków, które czyniła z własnych oszczędności na poczet wyjazdów powoda do Anglii, i remontu jego mieszkania przed sprzedażą.

Niezależnie od tego, że twierdzenia te były gołosłowne, bowiem nie poparte żadnymi innymi dowodami, to w żadnym razie z powyższych twierdzeń nie można wywodzić uprawnienia pozwanej do dysponowania na własne cele pieniędzmi pochodzącymi ze sprzedaży mieszkania należącego wyłącznie do powoda. Nie można też pomijać, rozmowy jaka miała miejsce między pozwaną, a świadkiem B. J., a kontekst której jednoznacznie wskazywał na złe intencje pozwanej co do powodów przelania na jej rachunek spornej kwoty. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, albowiem świadek odnosiła się w ich do kwestii o których wiedzę mogła mieć tylko od pozwanej. Znamienne jest też, iż pozwana nie poczuwała się do obowiązku zwrotu tych pieniędzy, nawet gdy strony nie tworzyły już konkubinatu, a kiedy jeszcze wedle jej twierdzeń dysponowała kwotą 90.000 zł.

Analiza całokształtu zachowania pozwanej zdaniem Sądu dowodzi wyłącznie złych intencji co do przejęcia majątku osobistego powoda, a polegających na ulokowaniu środków pieniężnych na jej rachunku bankowym do którego powód nie miał dostępu.

Zauważyć jednocześnie należy, iż z zeznań powoda jak i powódki wynika, że strony planowały inwestycję w oparciu o pieniądze pochodzące ze sprzedaży mieszkania powoda. Kwestia ta przejawia się też w zeznaniach świadków, J. Ł. (k. 217-217v., 00:53:32-00:55:20, 00:57:40), J. M. (k.218,01:16:50). Jakkolwiek rozdysponowanie pieniędzy na ten cel nie byłoby bezprawne, jako zgodne z ustaleniami stron, to jednak po pierwsze, pozwana nawet nie próbowała bronić się w ten sposób, a po drugie cel ten nie tylko wobec rozstania stron nie został zrealizowany, ale nawet nie wszedł w fazę realizacji.

Nadto, analizując materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania pozwanej należy wskazać, iż pozwana nigdy nie powoływała się na jakiegokolwiek ustalenia między nią, a powodem co do przeznaczenia kwoty 160.300 zł, będącej majątkiem osobistym powoda na kompensację wydatków poczynionych przez nią z jej majątku osobistego na wspólne życie z powodem.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie dowodu z historii rachunku bankowego pozwanej w (...) nr (...) za okres od dnia 18 kwietnia 2010 roku do dnia dzisiejszego na okoliczność udowodnienia przez pozwaną swoich twierdzeń o takim a nie innym rozdysponowaniu środków finansowych pobranych bezprawnie od powoda oraz strony pozwanej o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego w S. z zapytaniem o dochody powoda w latach 2003-2015 zgłoszony na okoliczność braku możliwości powoda do zaspokajania potrzeb materialnych, zaspokajania długów i zobowiązań, dokonywania nakładów przez pozwaną na majątek powoda, spłacania długów i zobowiązań powoda - jako nieistotne dla rozpoznania niniejszej sprawy.

Podsumowując, mając na uwadze okoliczności sprawy i zgromadzony w materiał dowodowy, powództwo o zasądzenie kwoty 160.300 zł w oparciu o art. 405 k.c. należało uwzględnić. K. P. uzyskała bowiem bez podstawy prawnej korzyść majątkową, w postaci środków pieniężnych należących do powoda, co spowodowało jej wzbogacenie i zubożenie powoda w kwocie 160.300 zł.

Jednocześnie pozwana od momentu pobrania tych środków powinna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu tej kwoty, stąd obowiązek zwrotu wartości korzyści, pomimo iż została ona przez pozwaną - jak twierdziła - zużyta nie wygasł (art. 409 k.c.).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając je od dnia wymagalności roszczenia, zgodnie z żądaniem pozwu przy uwzględnieniu, iż termin świadczenia był nieoznaczony i powinno ono być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Co do żądania zapłaty kwoty 10.300 zł Sąd uznał, że termin biegu odsetek rozpoczął się od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu, a nie jego wniesienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro pozwana przegrała sprawę w całości to na niej ciąży obowiązek zwrotu powodowi wszystkich należnych, poniesionych kosztów, na które składają się częściowa opłata sądowa od pozwu w wysokości 400 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7217 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r. poz. (...)) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku (Dz.U. 2016r., poz. (...)), w tym opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł ustalona na podstawie części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (j.t. Dz.U. 2015, poz. (...) ze zm.).

Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej, o co wnioskował pełnomocnik strony powodowej. Pomijając już brak uzasadnienia dla powyższego, to w ocenie Sądu rodzaj i stopień zawłości przedmiotowej sprawy oraz nakład pracy radcy prawnego nie uzasadniają podwyższenia

stawki minimalnej, która w niniejszej sprawie wynosi 7.200 zł. W sprawie nie wystąpiły żadne szczególne okoliczności, a aktywność zawodowego pełnomocnika strony powodowej pozostawała na zwykłym poziomie.

W punkcie trzecim wyroku, Sąd mimo przegranej w procesie, nie obciążył pozwanej kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony tj. częścią opłaty od pozwu w wysokości 7.615 zł, uznając, na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, że szczególne okoliczności przemawiają za takim rozstrzygnięciem.

Na oryginale właściwy podpis